

מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעהו הבר זצ"ל בפרק יומן מחייו ארוכי המעש

[7]

לא עוד ימותו אנשים بدיאליזה!

עלמו, חושך ירד על העולם. תחושת החמזה שאյ' אפשר לתאר. אז, בעמדנו סמור לטלפון נתונים בכаб' לופט, הרים בעלי עיניים בוערות ואמר: "זהו. לא עוד. לא עוד ימותו אנשים بدיאליזה. לא עוד יגמרו חיים במחלת שאפשר בעורת ה' לרפא! חייכים לחילץ מן המכון את כולם!". מי? איך? באותו רגע לא ידענו עדין כלום. לא ידענו איך נעשה את זה, לא ידענו אם נצליח ולא ידענו מה עדים מתחכה לנו, דבר אחד היה ברור, אנחנו יוצאים לדרכ. לא משנה כמה ארכוה וקשה היא תוהה "אין דבר העומד בפני הרצונן". ועל מה שהיא לאחר מכן, בעורת ה' בפעם הבאה.

היתה אמרה לכטוב שהלב bisaר לנו רעות, אבל הלב לא bisaר כלום. בכלל לחשוב יותר מדי הרמננו את השופרת. זעקות שבר נשמעו מעבר לקו. קולות צער וכאוב. בדרך לטיפול דיאליזה, בכניסה לבית החולים, פנחס קיבל דום לב. המערכות קרוסו. הפטירה נקבעה במקום. שני בנימיו היו לי", בכה האב בטלפון, "אחד נפטר במלחמה לבנו השנייה והשני במלחמה הדיאליזה השנייה". אי אפשר לתאר את הכאב. אי אפשר. הלב לא יכול לשאת עצומות אלה של גזען. פנחס, הנער הצער, התלמיד אהוב של בעלי, הילד שבו הפלנו הפכו את העולם, נלקח מבית

שבט השס"ט

hicino לتحقצות הבדיקה בכילוין עיניים. היא הייתה תקווה חדשה, אחרונה כמעט, לנו ולפנhes. ואכן, הבדיקה הראשונית נמצאה חיובית. יש התאמה. סיוג הרקמות דומה, הodo לה/, oczywiście לא יותר לנו אלא להיכנס לפrozדורות של הבדיקות והאישורים המיגעים כל כך. והם היו מיגעים. הוודאות כולן חשו בתרומרת. לתה איבר מן הגוף לאדם זו הוה נשמע באוטם ימיםշוד מואוד. לא היו לרופאים האחראים את הכלים להבין את הנתינה הטוורה זו. לא כולם חונכו לערכיהם הגבוהים הללו. כך, כדי לאשר את התורמה הגופנית לתורמה, נדרשה התורמת למלא ים של טופסולוגיה סביב השאלת מי היא תורמת, מדוע היא תורמת ומה מניע אותה לתרומה (כמה טוב שהיום הכל ב"ה פשות אבל לא וויתרנו. התורמת מילאה את כל הטפסים, פנחס נבדק שוב ושוב ובדיקות הכליה הלהקה והתקרכה... ומhair).

אבל לא וויתרנו. התורמת מילאה את כל השעה חודשים עברו. השעה חודשים של ביקורות, וודדות ובדיוקות. הגענו כמעט אל הישורת האחונה ותאריך ההשתלה נראה קרוב מתמיד. ובב' באדר א' תשס"ח, צלצל הטלפון. השג ראה את המספר של אביו של פנחס.

זהה של חסד נגדו מן העולם אנחנו חייכים להשלים את החסר. אני רוצה לתרום כליה." אבל איך?", היא תמהה, מודעת לבעיתיות שברעינו.

"אני אתגבר, יהיה בסדר", הוא אמר. וגם עשה את זה. לאחר שעבר תהילך ולמד שיטות להתגבר על הפחד ניגש אריאל ובדק רקמות. עם התשובה הגיע לחשוף נתרם מתאים. וגם מצא.

היום הוא כבר אחרי הכל. הוא תרם והחלים, הנתרם זכה לחיים חדשים, והensus מאחורי. החלק המדהים הוא הפשתות בה מתיחס רצון גדול לתורום כליה. ראייתו את העיניים שלו נדלקות כאשר הוא קרא וכבותו כאשר אמר לי 'חולום חי' הוא לתרום כליה אבל אין לי סיכוי', סיפרה לי אישתו. אך עברה שנה ועוד שנה. אריאל רוצה לתרום כרך עכבר שנה ועוד שנה. אריאל רוצה לתרום אבל יודע שאינו מסוגל.

עד שהגע ל' בניסן של השנה שעברה. בעלי נלקח לבית עולמו. כמו כל עם ישראל גם אריאל שמע על כך והוא. הלילה עבר ובקור פנה אריאל לאישתו ואמר: "אי אפשר לחכות עוד, אם עמוד

